

לא זכור לי אם ביתנו נזקק אי פעם לרופאים הללו, עד שיום אחד מגלה מישהו מבני הבית שאין מראה של תרצה כתמול שלשום. מסתכלים ומבחינים באחד מנחיריה שנר-אה נפוח ומשהו צהבהב בפנימו. הילדה הובאה למרפאה והד"ר אמג'לה שלף מניה וביה, את ה"משהו" שלא היה אלא גרגר חומצה שתרצה הכניסה ודחפה לתוך הנחיר ומשלא יכלה להוציאו, החרישה ולא סיפרה דבר. ובינתיים עשה הגרגר את שלו, תפח והחל מתליע ומוכן לנביטה. הד"ר אמג'לה הנכבד, למרות שקיבל שכר בעבור ביקוריו במושבה — דרש וקיבל 20 פרנקים צרפתיים, טבין ותקילין, בעד הוצאת החומצה מ"מחבואה" שכן היה זה לדבריו, "אפרסיון".

אזרח

תמיד השתדל אבא להכניס שכלולים במשק. לרכוש כלים מכלים שונים, להגדיל את האיננוטר החי וכיו"ב. את מרבית משכורתם (שלו ושל אמא) השקיע במשק ולא תמיד היה זה רנטבילי. אחרי הכל, הוא היה מורה ולא חקלאי. ומדרי-כים ויועצים לא היו לו.

את הפרות — היו כבר פרות ולא פרה — היו מאביסים בכרשינה, בקיה או פולים (איש לא שמע ולא ראה מין יצור הקרוי תערובת להאבסה). היו שורים את הקטניות במים במשך שעות עד שתפחו וספגו את מי השרייה, וליתר יעילות — גם גורסים לחצאין ובמיוחד את הפול, הקטנית הגדולה. לכך שימשה הג'רושה. אך כל זה טוב ויפה כשיש פרה אחת או שתיים ולא "עדר" בן 5—6 פרות דמשקיות וולדותיהן, שצרכו כמות גדולה של מזון. ובכלל, מי מוכן